

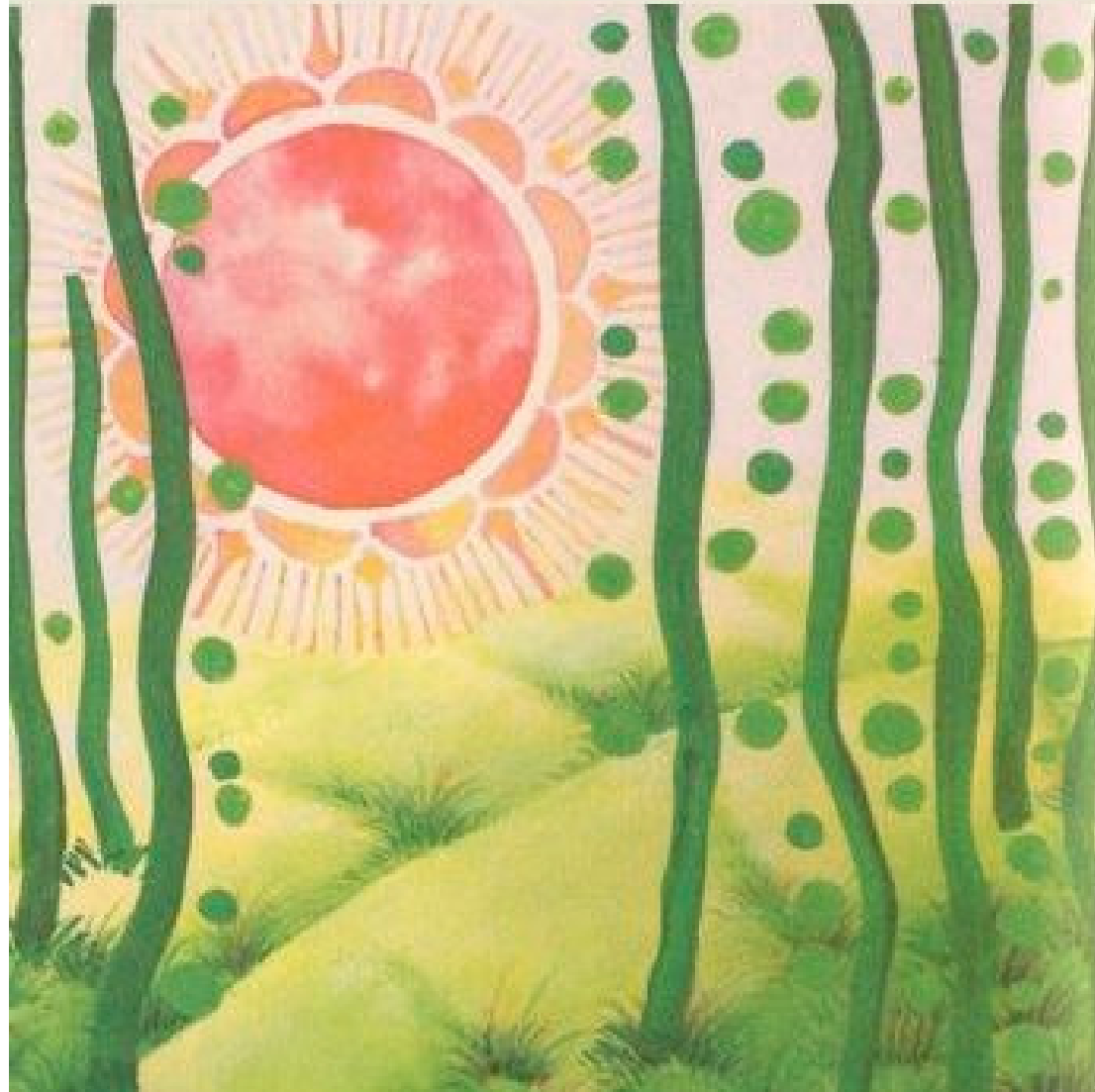
השליח

פסח

כתב - ג'משיד סאפהי
איורים - פארימה מוגהדדס,
הורמוז הגהיגהי

ביום קיץ, כשהציפורים שרו בשדות את
שיריהן היפים ביותר, על פני האדמה, בין
שני שדות חיטה, הופיע צמח ירוק קטן.
אף אחד לא שם לב עליו, ומי שהרגיש בו לא
אמר מילה על כך.

עברו ימים. יום אחד בין השדות עברה שפירית
וראתה צמח מעניין עם כדור פלומה בראשו.
היא הופתעה מאוד ומיד עפה לספר לחברות.
שפיריות באו לראות את הצמח. הראשונה
שראתה אותו עפה סביבו ושאלה "מי אתה?"
הצמח ניער את ראשו העגול וענה "אני סביון".
שפירית אחרת שאלה "מאין באת?"
סביון סידר קצת את הפלומה שלו וענה "אינני
יודע. אולי רוח הביאה הנה את הזרע שלי."

התשובה לא סיפקה את השפירית. היא דחפה את
הצמח ואמרה "אם באת עם הרוח, לך לך עם
הרוח."

השפיריות ראו איך הפלומה הלבנה נפרדת
מראשו של הצמח ועולה לשמיים ברוח קלה.
כשסביון התעופף באוויר שעל את הרוח "לאן את
לוקחת אותי?"
הרוח צחקה ואמרה "אינני יודעת. אקח אותך לאן
שתרצה."

סביון הביט סביב. שיבולי חיטה רקדו ברוח
וציפורים התעופפו מעל השדות. דחליל זקן
ומצומק עמד בשדה, חובש כובע ישן ולובש
מעיל מלא חורים. במרחק מה, בצל עץ גדול,
ישב איכר ואכל את ארוחתו.
סביון עף עם הרוח ובסוף התיישב תחת העץ,
לרגלי האיכר.

באותו רגע האיכר הרגיש לראשונה
בסביון ובפליאה שאל "מאין באת?"
סביון צחק ואמר "הרוח הביאה אותי
הנה. אבל תסביר לי מדוע אתה
מגרש ציפורים."
האיכר הסתכל על הדחליל העומד
בשדה ואמר "מאז שהדחליל לא
עושה את עבודתו, אני מוכרח
לעשות זאת בעצמי."

האיכר אכל לחם ושתה חלב, נאנח
ואמר "אני מאוד עייף."
"מדוע אתה עייף?" שאל סביון
באדיבות.

והאיכר הסביר "בנוסף לכל העבודה
שאני עושה, אני מוכרח לגרש
ציפורים במשך כל היום."

וסביון אמר "אבל מדוע? ציפורים
יפות כל כך. הן לא יכולות להזיק."

סביון חשב רגע ואמר
"הרי הציפורים חייבות לאכול.
לא צריך למנוע מהן אוכל."

האיכר קם על רגליו ואמר "הדחליל
אמור היה לשמור על שדה החיטה.
הגרגירים שסביב לשדות צריכים
להספיק לציפורים."

והסביר "אילו הדחליל היה ממלא את תפקידו
הציפורים היו מוצאות את האוכל שלהן מחוץ לשדה ולי
היה נשאר יבול טוב. ואם לא אגרש את הציפורים
משדה החיטה, לא יהיה מספיק לחם לי ולמשפחתי."
"אדבר עם הדחליל" אמר סביון.
ואז הוא עף עם הרוח והתיישב על כתפו של הדחליל.
הוא שמע את הדחליל אומר "אני כל כך עייף. כמה
שנים עלי לעמוד על רגל אחת? כמה זמן עלי ללבוש
את הבגדים מלאי חורים בקיץ לזהט ובחורף מקפיא?"
אמר סביון "מדוע לא תבקש מהאיכר בגדים חדשים
ועוד רגל אחת?"

והדחליל ענה "כבר שנים האיכר לא ניגש אלי, ואתה מצפה שהוא ישמע אותי. וחוץ מזה מי אתה? למה באת אלי?" סביון ליטף את פניו של הדחליל בפלומה הרכה שלו ואמר "אני סביון, ולפני כן דיברתי עם האיכר." "ומה הוא אמר?" שאל הדחליל בהתרגשות. סביון סיפר לו הכל שאמר לו האיכר. הדחליל השתעל ואמר "אילו היה עייף כמוני, הוא לא היה יכול לגרש יתוש, לא רק את להקת הציפורים שכאן."

סביון המשיך לנגב אבק מפניו של הדחליל ושאל "אם האיכר יכין לך בגדים חדשים ויוסיף רגל אחת, תוכל לדאוג שציפורים תאכלנה רק מחוץ לשדה החיטה?" כאילו חיים חדשים ניתנו לדחליל והוא קרא "אפילו ציפור אחת לא תוכל להיכנס לשדה..."

הוא לא גמר כשרוח העיפה את סביון שוב לשמיים.

הוא חזר לאיכר וסיפר לו מה אמר הדחליל. האיכר
רץ מיד הביתה. תוך זמן קצר הדחליל הולבש
בבגדים חדשים ומקל חזק נקשר לו כרגל שניה.
סביון התעופף מעליהם וראה את הכל. עכשיו
הדחליל היה שונה לגמרי מקודם, וגם האיכר היה
מלא חיים.

סביון ניער את פלומתו ואמר לרוח "מהרי. עלינו
לעבור במקומות אחרים. לשליחים מחכה מלאכה
רבה."

